

Екстра 2

Деякі люди померли, думаючи про все своє життя, і відчували байдужість, і інші ж здебільшого розсіялися, а потім настало блаженство і вони пішли до дороги Хуан Цюань, йшли, йшли всю дорогу і забували. До мосту Найхе.

Візьміть чашу забуття, і минуле життя повністю пройде.

За добро, за заслуги, за зло, душі повинні відродитися, перевтілитися сто разів, і їх розум буде білим, як сніг, і все почнеться все спочатку.

Тому, якщо у людей, є якесь нездійснене бажання, інші будуть намагатися задовольнити його, щоб він не страждав більше, коли йтиме по дорозі Хуан Цюань.

Як довго триває дорога Хуан Цюань? Поки ви не зможете забути, доти вона буде тривати. Єдиний, хто не може забути, пройшов тисячі кілометрів, все ще озираючись, і вишикувався під мостом Найхе, чекаючи на людину, на яку він чекав, іноді день-два, іноді двадцять років, іноді все смертне життя.

Був хтось, хто чекав, але чоловік був настільки розгублений, що вже не пам'ятав себе, і час від часу він був молодим хлопцем, старим чоловіком, і навіть якщо зустріч не повинна була відбутися, він плакав у долоні. Привид прогнав:

—Час настав, і дорога наближається... Земна любов, завжди любить говорити про якісь союзи, клятви, але вони тільки на десятиліття, але для циклу смерті і життя, ти - це ти, я - це я, чи не смішно хотіти іншого?

Цао Вейнін присів біля мосту Найхе, слухаючи привида і розмовляючи з Мен По. Привид стверджував, що його прізвище Ху Янь, і він був дуже емоційним. Цао Вейнін слухав, як він затримувався з Мен По, а Мен По ігнорувала це. Він сам наливав собі суп, але міст ставав дедалі більш перетвореним. Згідно з легендою, скільки води для пиття, наскільки широкий міст Найхе? Одна чашка забута, і пил повертається до пилу.

Після довгого дня, привид побачив, що Мен По підняв голову, і підійшов, щоб поговорити з Цао Вейніном:

– Хлопче, що ти робиш, не п'ючи суп, чекаєш на когось?

Рідко трапляється, щоб такий тверезий привид був привидом, і він готовий сказати йому кілька слів.

–Ах...

Цао Вейнін все ще розмовляв з Привидом вперше і був дещо розгубленим. – Ха-ха, так, я...

Ху Янь взагалі не мав наміру з ним спілкуватися, ймовірно, просто нудьгував і хотів знайти когось. Врешті-решт, він прямо перервав його і сказав:

– Раніше тут була інша людина. Він чекав триста років.

Цао Вейнін завмер і тремтячим голосом запитав:

– Три... триста років... хто прожив стільки? На кого б він не чекав, чи це не людина на прізвище Є?»

– Тобі важливо, яке у нього прізвище? У цьому житті його прізвище
– Імператор, і він стрибає в джерело реінкарнації. У наступному житті його прізвище може бути Свиня чи Собака. Хто знає?

Привид вказав на Кам'яну дорогу Саншен.

– Він сидить там, чекає триста років і повертається до місця, де вперше зустрів цю людину, як тобі це?

Цао Вейнін затримав захід і запитав:

– Що сталося?

– Він обрав іншого, — вигукнув Ху Янь.

У цей момент Мен По нарешті підняла на нього погляд і байдуже сказав:

– Пане Ху, стежте за словами

Ху Янь зітхнув і сказав:

– Крім того, ця людина — імператор і має свою долю. Він не може сказати: «Молодий чоловіче, на кого ти чекаєш?»

Цао Вейнін сказав:

– Я чекаю на свою дружину.

Ху Янь не вважав це дивним, він просто запитав:

– Скільки років було твоїй дружині, коли ти помер?

Цао Вейнін чесно відповів:

– Сімнадцять.

– Сімнадцять... Коли я помер, у родині була сімнадцятирічна дружина, на жаль...

Ху Янь похитав головою, він вже занадто старий. Він не міг пригадати зовнішність своєї молодої дружини і сказав Цао Вейніну:

– Раджу тобі, не чекай більше. Вона ще жива. Коли вона зійде, вона буде старою жінкою в сімдесятих-вісімдесятих роках. Вона не пам'ятатиме чоловіка в шістнадцять чи сімнадцять років. Я бачив багато людей, які чекали. Давай дивитися об'єктивно, випивши супу забуття, ти не згадаєш не тільки дружину, а й своїх коханок.

Мен По знову підняла голову і байдуже сказав:

– Ху Янь поганий, будь обережний.

Ху Янь замовк з сірим обличчям, але побачила, що Цао Вейнін посміхається, і сказала:

– З нетерпінням чекаю побачити її старенькою. Можливо вона навіть не згадає мене, але коли я побачу її то всі мої тривоги покинуть моє серце.

Ху Янь сказав:

– Ти не відчуваєш смутку?

Цао Вейнін дивно подивився на нього і запитав:

– А що тут засмучуватися, це моя дружина, а не ворог. Якщо вона щаслива, чому я маю сумувати?

Ху Янь посміхнувся і сказав:

– Ти дійсно щира людина.

Цао Вейнін почував волосся і з деяким збентеженням сказав:

– Ви дійсно так вважаєте. У минулому житті я не мав інших здібностей, тому просто був щирим зі всіма... Ну, є тільки одна річ. Мене вбив мій вчитель. Боюся, моя дружина не зможе змиритися з цим і бажатиме помститися за мене.

Ху Яньці сказав:

– Що ти зробив такого, що власний вчитель забажав вбити тебе?

Цао Вейнін сказав:

– Як вам пояснити? Це протистояння добра і зла. Я сказав, що моя дружина з Долини Привидів, і я слідуватиму за нею. Це би сильно відобразилося на репутації мого вчителя, тому він убив мене.

У його тоні відчувалася легка розслабленість, і він говорив без болю в голосі. Він навіть не міг відчувати, як він помер. Ху Янь зацікавився, присів поруч з ним і запитав:

— Ти ненавидиш їх?

Цао Вейнін вказав на Жнеця, що шепотів збоку, несучи привида, і сказав:

– Я слухав, як він повторював «Пил до пилу, земля до землі», і відчував у своєму серці, що немає що ненавидіти, вони всі поховані в землі, та й хіба не важко жити з ненавистю?

Ху Янь підняв очі і подивився в минуле, побачив чорне обличчя, що повільно плавало перед ним, і тихо зітхнув:

– О, не слухай їх, наші привиди не говорять нічого нового, я не знаю, скільки років я слухаю, я нічого не змінилося...

Мен По знову грізно поглянув і втретє безвиразно сказала:

– Пане Ху, стежте за словами.

Ху Янь зітхнув і тихо вказав на Мен По Цао Вейніну:

– Бачиш? Ми, Мен По теж, і я сотні років ходимо туди-сюди по мосту. Він повторював мені: «Пане Ху, стежте за словами », це місце справді самотнє.

Цао Вейнін посміхнувся, слухаючи самотнього привида, який співав йому на вухо, оглядаючись навколо і думаючи, як би це було, якби Гу Сян стала старенькою і прийшла сюди? Вона, мабуть, теж була б енергійною старенькою, охайною і гострою на язик, вона...

Раптом Цао Вейнін випростався, і його очі розширилися. Він побачив недалеко від себе знайому дівчину, яка слідувала за Жнецем на цей бік, і вона йшла, будучи нескінченно оточеною. Допитуючи Жнеця, той наповнив її силою і провів її задушливу голову. Він ігнорував її і був байдужий, тому просто сказав:

– Пил до пилу, земля до землі.

Цао Вейнін відкрив рота і покликав:

А-Сян...

Гу Сян відступила вбік, подивилася над його головою і на мить завмерла. Спочатку здавалося, що вона хоче плакати, але в кінці вона просто завмерла, перетворившись на велике усміхнене обличчя, і вона кинулася до нього, вигукуючи:

– Брате Цао, я знала, що ти чекаєш на мене!

Цао Вейнін міцно обійняв її, ніби не бачив її все життя, але потім подумав: *«А-Сян прийшла ось так, а не стала старою жінкою. Хіба це не означає ранню смерть?»*

Тоді вона знову занепокоїлася і засумувала. Цао Вейнін не зміг стримати сліз, які покотилися по його щоках і падали у Жовті води, навіть перевізник злякався.

Ху Янь закрив рота, злегка посміхнувшись, дивлячись, як двоє обіймаються.

Здавалося вони пройшли цілі світи, щоб зустрітися на цьому мосту.

Інший привид на мосту крикнув:

– Ви двоє, час настав, пора відправлятися...

Ці привиди, неначе маятники, дотримувалися порядку з року у рік.

Гу Сян підняла голову з обіймів Цао Вейнінга і грізно подивилася на привида на мосту, проклинаючи:

– Що за поспіх? Ти що, прикликаєш душі?!

Чоловік на мосту був приголомшений і промовив до себе:

– Хіба це не називається душа?

Ху Янь засміявся і прокоментував:

– Яка жвава дівчина, хлопче, ти маєш справді грізну дружину.

Цао Вейнін аж сльози на очі навернулися, але він був доброзичливий і ввічливий:

– Так і є.

Ху Янь встав і вказав на Женця:

– Давайте, ходімо. Не пропустіть час перевтілення. За мить багаті і заможні стануть жебраками на узбіччі дороги. Не можна сказати, чи є у вас доля. Після цього наступне життя може продовжитися.

Сказавши це, вони привели їх до мосту, стали перед Мен По, Гу Сян завагалася і сказала:

– Якщо я вип'ю це, то все забуду, чи мушу я це робити?

Мен По подивився на неї своїм дерев'яним красивим обличчям і мовчки похитав головою.

Привид сказав:

– Дівчино, якщо не вип'єш суп в наступному житті станеш коровою або свинею, краще випий.

Очі Гу Сян знову почервоніли, вона схилила голову і вклонилася. Як би він не переконував, вона не хотіла рухатися. Ху Янь не витримав і сказав Мен По:

– Подивіться, як їм нелегко нелегко. За тисячі років і сотні років ми можемо не побачити пару закоханих, які так радіють зустрічі.

Мен По сказала:

– Ху Гуй ще гірший...

Ху Янь швидко перехопила:

– Так, я говорю обережно, я говорю обережно.

Мен Мен завагалася на мить, а потім раптом дістала з-під рукава дві червоні нитки, розгорнула їх у долонях і простягнула Гу Сян.

Гу Сян остовпіла, а Ху Янь поспішно сказала:

– Дівчинко, візьми це, Мен По та її старші люди виявляють милосердя. Це можливість, яку ти, можливо, не зможеш виправити за багато життів. Візьми це, прив'яжи до свого зап'ястя. Вгору і вниз, я не знаю, чи зустрінемося ми в наступному житті.

Гу Сян швидко взяла червону мотузку від Мен По і незграбно прив'язала її до зап'ясть Цао Вейніна. Потім вони підняли одне одного на руки, випили воду забуття і увійшли в сансару.

За моєю спиною пролунав голос:

– Пил повертається в пил, земля повертається в землю...

І емоції Ху Яна:

– Запитай, яким є світ — навіть очі Менпо відкрилися.

Менпо мусила продовжити:

– Пане Ху, стежте за словами.

П'ятнадцять років по тому, в місті Лоян, молода пані Лі Юань Вай святкувала своє повноліття. Дівчина вийшла і вклонилася, а молодий чоловік Сун Дася прийшов зі своїм єдиним сином, по двом справам, перша привітати — молоду пані, а інша пропозиція шлюбу.

Ця пара дітей виросла разом. Дорослі вмовляли дітей і виявили, що у двох маленьких хлопчиків на лівій руці була червона мітка, а на правій — червона мітка. Чи це доля? Тож я наказав поцілувати дитину.

Ці двоє з дитинства росли разом. Дорослі з народження помітили однакові родимки у обох, у дівчинки — на лівій руці, а у хлопця — на

правій. Що це, як не доля, що зв'язала дві душі, ще до їх народження. І так їх сім'ї домовилися про заручини.

Зелені сливи дозрівають вчасно, діти залишають ігри в бамбукових конячок, але почуття, що виникло в дитинстві, пов'язує закоханих до кінця днів....